

nemlig saa Ansvaaret for, at De ikke have beordret Rigsretsanklage (Stemmer: Na!); So, dersom det virkelig var Tilfældet, at Retsbevidstheden har lidt noget Stkaar herved, kan der jo ikke være nogen Tvivl om, hvad Udfald en saadan Rigsretsaktion vilde faae. Men naar de Herrer derimod tvivle om det, naar de ikke tro, at Udfaldet vilde blive efter Dnske, ja, saa kan man ikke tale om, at Retsbevidstheden har lidt noget Stkaar, saa er der ikke sket Andet end, at de Herrer ikke kunne sætte en Partianskuelse igjennem, saa er der ikke sket Andet end, at de Herrer ikke tør lade det, som de anse for Ret, prøve af Domstolene, saa er der ikke sket Andet end, at de Herrer ville ved Vold (Afskydelse) — ved Egenraadighed og egen Afgjørelse sætte det igjennem, som de ikke tro at kunne sætte igjennem ved Anvendelse af de Lovbestemte Midler; og naar der skulde være Spørgsmaal om, at Noget er skadeligt for selve Folkets Retsbevidsthed i Landet, tror jeg virkelig, at denne Holdning af det cerede Flertal er det, som man inarest kan pege paa som Noget, der maa have bragt Folks Retsbevidsthed i Uorden her i Landet i de senere Aar.

Buff: Vi have nu hørt den høitærede Minister prøve paa at afkræfte de Grunde, som den cerede Ordfører igaar rettede mod ham i Anledning af den høifenske Tugthus-sag. Den høitærede Minister har søgt at udvise det Indtryk, som den cerede Ordfører bibragte Thinget igaar ved at give en hel Del Undskyldninger for det Standpunkt, han har indtaget, og ved netop at fremhæve, at det ikke var fuldt ud rigtigt, hvad den cerede Ordfører udtalte. Blandt disse Grunde, som den høitærede Minister brugte, var ogsaa den, at han vilde se at paavise, at disse Bedragerier og Tyverier i Horsens Tugthus vare fortsatte i en langt længere Aarrække end udtalt af den cerede Ordfører, og som Følge deraf kunde det ikke saaledes falde dette Ministerium for Bryftet, at det nu blev opdaget. Der var nu rigtignok den Hage ved den Erklæring, som Ministeren afgav, at han oplæste Noget af et Bapir, hvorom han fortalte, at det var en Tugthusfange, der hed Ekman, og som havde været der i 20 Aar, der havde fortalt det. Nu bibragte han os imidlertid først den Overbevisning, at man

ikke har Lov til at stole fuldt ud paa, hvad den ene Person og særlig den ene Tugthusfange saaledes siger om den anden, men saa undrer det mig rigtignok, at den høitærede Minister begyndte sit Foredrag med til sin Undskyldning at henvise til denne tyveaars Tugthusfange. Den høitærede Minister kom imidlertid med flere Udtalelser, som skulde bevise, at Ministeriet ingen Skyld havde, at det var aldeles fagesløst i denne Sag; men det forekommer mig dog, at der er et Punkt, hvor Ministeren aldrig kan fralægge sig Ansvaaret, og det er dette: efter at Kommissionens Undersøgelse var sluttet, bleve disse Forhør indsendte til Ministeriet, og saa har det naturligtvis resolveret Aktion mod de Mænd, som vare omtalte i Forhøret, og paa dette Punkt har Ministeren i alt Fald Ansvaaret. Af disse Forhør have vi haft en Del, dels her, dels i Finantsudvalget, men ogsaa kun en Del, Begyndelsen have vi ikke kunnet faae og næppe nok Enden; det er altsaa kun en delvis Udskrift, vi have, og navnlig mangle vi alle Bilagene, fordi de, efter hvad der blev svaret os fra Justitsministeriets Side — hvorfra der i det Hele er blevet gjort en Del Dmsvøb med disse Udskrifter, det bør ogsaa bemærkes — da vi første Gang skrev om dem, at de bleve brugte ved Kommissionens Dom, og at vi ikke kunde faae en Udskrift af dem. Da vi saa atter fra Finantsudvalgets Side forlangte at faae Forhørene, fik vi dem endelig, men ingenlunde alle, i alt Fald intet af Bilagene. Som sagt, da disse Forhør ere sendte til den høitærede Justitsminister, og han altsaa har kjendt dem, saa kan den høitærede Minister ikke slippe fri for, at, naar — hvad der tydelig og klart fremgaar af disse Forhør — der er blevet handlet, som sket er, lige overfor Inspektør Mazanti og flere andre Personer, som endog slet ikke ere komne med i Dommen, saa er det virkelig den høitærede Ministers Skyld og ikke Andres. Naar den høitærede Minister har set Forhørene, og saa den høitærede Minister dog lader Inspektør Mazanti og dem, der ikke ere tiltalte og dømt, slippe, som sket, saa er det Noget, den høitærede Minister ikke kan frigjøre sig for. De Bemærkninger, jeg vil gjøre, vil jeg knytte til det Grundlag, at den høitærede Minister har set Forhørene og dog ikke har forlangt